

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 134/03-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha v konaní o sťažnosti Ing. E. T., bytom T. T., zastúpeného advokátom JUDr. S. S., N., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-9 C 25/92, za účasti Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. E. T. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-9 C 25/92 p o r u š e n é b o l o .

2. Ing. E. T. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

3. Ing. E. T. úhradu trov konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 134/03 z 13. augusta 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. E. T., bytom T. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-9 C 25/92.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 15. januára 1992 Okresnému súdu Bratislava - vidiek žalobu „o vydanie *nehnutelnosti podľa § 5 zák. č. 87/1991 Zb.*“. Dňa 1. januára 1997 prevzal agendu bývalého Okresného súdu Bratislava – vidiek Okresný súd Bratislava III.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo právoplatne rozhodnuté vo veci samej, avšak z vyjadrení podpredsedov okresného súdu a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vyplýva, že vec bola medzičasom právoplatne skončená (10. apríla 2004) po tom, čo krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co 205/03 z 3. decembra 2003 potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. V-2-9 C 25/92 z 10. apríla 2002.

Sťažovateľ sa domáhal, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a súčasne žiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3154/03 doručeným ústavnému súdu 31. mája 2004, v ktorom sa okrem iného uvádza: «... k ústavnej sťažnosti navrhovateľa podanej vo veci sp. zn. V-2-9 C 25/92 sa s uspokojením v zásade môžem vyjadriť, že vec je právoplatne skončená.

Vec prejednávala a rozhodovala sudkyňa JUDr. V. L., a to od 18. 9. 2000, kedy jej bola Opatrením Spr. 3011/2000 zo dňa 18. 9. 2000 pridelená na prejednanie a rozhodnutie spolu s ďalšími jedenástimi nevybavenými vecami zo súdneho oddelenia sudkyne JUDr. N. W., ktorá dňa 1. 9. 2000 prevzala agendu exekučných vecí. Všetky nevybavené veci súdneho oddelenia sudkyne JUDr. N. W. boli takto prerozdelené všetkým sudcom občianskoprávného úseku súdu.

Sudkyňa JUDr. V. L. konala vo veci riadne, bez prietáhov, dňa 10. 4. 2002 vyhlásila rozsudok, odvolací súd ho potvrdil, právoplatnosť nadobudol dňa 10. 4. 2004.

Pre úplnosť poznamenávam, že sudkyňa vykonávala v období od 1. 9. 2001 do 31. 1. 2002 stáž na Krajskom súde v Bratislave.

Návrh na začatie konania bol podaný na bývalom Okresnom súde Bratislava - vidiek dňa 15. 1. 1992, prvý sudca, ktorý vec prejednával a rozhodoval bol JUDr. P. P., ten dňa 6. 11. 1992 rozsudkom návrh zamietol, navrhovateľ podal odvolanie, uznesením zo dňa 31. 3. 1993 odvolací súd rozsudok prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

JUDr. P. P. sa stal advokátom a v poradí druhým sudcom, ktorý vec prejednával a rozhodoval bola JUDr. D. S., ktorá dňa 27. 2. 1995 rozsudkom návrh zamietla, navrhovateľ podal odvolanie dňa 31. 5. 1995, spis veci dňa 17. 7. 1996 bol odvolacím súdom vrátený ako predčasne predložený.

Od 1. 1. 1997 sa sudkyňa JUDr. D. L. (predtým S.) stala sudkyňou novovzniknutého Okresného súdu Pezinok.

Dňa 1. 1. 1997 prevzal Okresný súd Bratislava III agendu bývalého Okresného súdu Bratislava - vidiek.

Vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie v poradí tretiemu sudcovi, a to JUDr. A. P.

Sudkyňa predložila spis veci odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní, spis veci bol doručený odvolaciemu súdu dňa 3. 12. 1997, odvolací súd ho vrátil dňa 16. 1. 1998 ako predčasne predložený.

Od 1. 1. 1998 sa sudkyňa JUDr. A. P. stala sudkyňou Okresného súdu Bratislava II a v poradí štvrtým sudcom, ktorý vec prejednával a rozhodoval bola JUDr. N. W.

Sudkyňa predložila spis veci odvolaciemu súdu a ten uznesením zo dňa 31. 3. 1999 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Spis veci bol odvolacím súdom vrátený dňa 19. 7. 1999, úpravou zo dňa 30. 7. 1999 sudkyňa doručovala navrhovateľovi, zástupkyňi odporcu a vedľajšej účastníčke uznesenie odvolacieho súdu, pojednávanie dňa 25. 5. 2000 nariadila až úpravou zo dňa 5. 4. 2000, čím došlo k určitému zdržaniu.

Ako som už uviedol sudkyňa JUDr. W. od 1. 9. 2000 prevzala agendu exekučných vecí a v poradí piatym sudcom, ktorý vec prejednával a rozhodoval bola JUDr. V. L.

Vec je teda právoplatne skončená, je však pravdou, že konanie trvalo dvanásť rokov pod čo sa „podpisal“ najmä ten fakt, že vec prejednávali a rozhodovali piati sudcovia, čím samozrejme konanie strácalo svoje tempo. Napriek tomu však nemôžem konštatovať, že by v konaní boli zbytočné prieťahy, je však pravdou, že k dlhému zdržaniu v konaní došlo v období od podania odvolania navrhovateľa proti rozsudku zo dňa 27. 2. 1995 do jeho posledného predloženia odvolaciemu súdu dňa 16. 10. 1998, kedy bol dvakrát súdu vrátený spis veci ako predčasne predložený.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd

zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom vedeným pod sp. zn. V-2-9 C 25/92 bolo rozhodovanie o sťažovateľom uplatnenom nároku na vydanie nehnuteľnosti podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o mimosúdnych rehabilitáciách“). Berúc do úvahy skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (III. ÚS 134/03) relevantnú pre rozhodovanie, ako aj právnu povahu veci možno konanie o vydanie veci z dôvodu reštitúcie hodnotiť ako skutkovo zložitú vec. V okolnostiach prípadu to potvrdzuje aj nutnosť vypočítania väčšieho počtu svedkov a potreba zaobstarania viacerých podkladov pre rozhodnutie, čo si vyžadovalo aj súčinnosť viacerých inštitúcií. Ani skutková zložitosť veci však nemôže zakladať dôvod na ospravedlnenie nečinnosti a neefektívnosti postupu okresného súdu.

2. Správanie sťažovateľa, ako účastníka v konaní hodnotí ústavný súd ako aktívne. Sťažovateľ sa zúčastnil na nariadených pojednávaniach a bez zbytočného odkladu reagoval na výzvy okresného súdu. V správaní sťažovateľa ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mali vplyv na doterajšiu dĺžku konania pred okresným súdom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci.

Žaloba, ktorou sa sťažovateľ domáhal vydania nehnuteľnosti podľa § 5 zákona o mimosúdnych rehabilitáciách, bola okresnému súdu doručená 15. januára 1992. Od tohto dátumu do 3. apríla 1992 sa v konaní uskutočnili **tri** pojednávania, na ktorých sa však nevykonávalo dokazovanie a z toho dôvodu nemožno tieto pojednávania hodnotiť ako také, ktoré by smerovali k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa vo vzťahu k nárokom uplatneným v jeho žalobe.

Po tom, čo podaním doručeným okresnému súdu 3. apríla 1992 oznámila štátna občianka USA prostredníctvom splnomocneného advokáta, že vstupuje do konania

sp. zn. 9 C 25/92 na strane odporcu ako vedľajšia účastníčka, okresný súd s ňou ako s vedľajšou účastníčkou konal od pojednávania uskutočneného 22. apríla 1992. Napriek tomu, že okresnému súdu bolo listom doručeným 7. mája 1992 oznámené ukončenie právneho zastupovania vedľajšej účastníčky splnomocneným advokátom (v dôsledku odvolania splnomocnenia), okresný súd aj naďalej doručoval všetky písomnosti na jeho adresu.

Okresný súd prvýkrát vo veci meritórne rozhodol rozsudkom zo 6. novembra 1992, proti ktorému podal sťažovateľ 16. decembra 1992 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 63/93 z 31. marca 1993 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Ďalšie meritórne rozhodnutie vydal okresný súd 27. februára 1995. Žalobu sťažovateľ zamietol. Aj toto rozhodnutie napadol sťažovateľ odvolaním, doručeným okresnému súdu 1. júna 1995.

Vzhľadom na prípis krajského súdu z 19. apríla 1996, ktorým vrátil okresnému súdu spisový materiál bez meritórneho rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa ako predčasne predložený a zároveň mu vytkol, že vo veci nepostupoval procesne relevantným spôsobom (najmä, že rozsudok nebol doručený vedľajšej účastníčke a v jeho záhlaví boli uvedené nesprávne údaje o jej právnom zástupcovi), vyhodnotil ústavný súd úkony, ktoré predchádzali predloženiu spisu krajskému súdu, ako neúčelné a neefektívne.

Rozsudok okresného súdu sp. zn. 9 C 25/92 z 27. februára 1995 na adrese K. 3, B., prevzal za vedľajšiu účastníčku jej splnomocnený zástupca 2. januára 1997. Od tohto dátumu okresný súd takmer rok zisťoval okolnosti, či splnomocnený zástupca má kvalifikovanú plnú moc na zastupovanie vedľajšej účastníčky v konaní a napokon opätovne predložil predmetný spis spolu s odvolaním sťažovateľa na rozhodnutie krajskému súdu 3. decembra 1997. Dňa 16. januára 1998 krajský súd druhýkrát vrátil okresnému súdu spis bez meritórneho rozhodnutia v dôsledku procesných väd v konaní (nedoručenie rozsudku vedľajšej účastníčke a povinnosť neexistencia relevantnej plnej moci

na jej zastupovanie). Po odstránení procesných väd bol predmetný spis opätovne predložený krajskému súdu až 16. októbra 1998. Dňa 31. marca 1999 krajský súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu tak, ako v predošlom prípade, zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Analyzujúc postup okresného súdu v napadnutom konaní vyhodnotil ústavný súd obdobie od 7. mája 1992, keď bolo okresnému súdu doručené oznámenie o ukončení zastupovania vedľajšej účastníčky pôvodným právnym zástupcom, až do 29. júna 1998, keď okresný súd odstránil vadu týkajúcu sa jej relevantného zastupovania v konaní a doručil jej novému splnomocnenému zástupcovi rozsudok z 27. februára 1995, ako obdobie, v ktorom okresný súd postupoval nekonceptne a neefektívne, a to počas šiestich rokov.

K zbytočným priet'ahom v konaní došlo v období od 11. septembra 2000, keď okresný súd odročil pojednávanie na neurčito s tým, že vec bude pridelená inému sudcovi, do 12. marca 2001, keď nová sudkyňa realizovala po pridelení prvý úkon vo veci, (6 mesiacov nečinnosti) a v období od 1. septembra 2001 (začiatok stáže zákonnej sudkyne) do 31. januára 2002 (5 mesiacov nečinnosti), keď bola stáž zákonnej sudkyne ukončená. Zo spisu vyplýva, že v právnej veci s'ťažovateľa okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. V-2-9 C 25/92-369 z 10. apríla 2002, ktorým jeho žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal s'ťažovateľ odvolanie (doručené okresnému súdu 22. augusta 2002). Spis bol predložený na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu až 5. septembra 2003. Z dôvodu chybného doručovania rozsudku okresného súdu odporcovi a samostatného oddeleného rozhodovania o trovách konania (uznesenie č. k. V-2-9 C 25/92 z 12. marca 2003) spôsobil okresný súd ďalšie zbytočné priet'ahy v konaní v trvaní viac ako 1 rok. Konanie vo veci bolo skončené rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 205/03 z 3. decembra 2003, ktorým bol napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdený. Rozsudok bol doručený právnemu zástupcovi s'ťažovateľa 6. apríla 2004.

Z celkového hodnotenia priebehu konania ústavný súd uzavrel, že vyššie vymedzené obdobia úplnej nečinnosti spolu s obdobím neefektívneho a nesústredeného postupu okresného súdu, predstavujú v súhrne takmer 8 rokov.

V rámci svojej judikatúry už ústavný súd vyslovil, že napriek tomu, že jurisdikcia ústavného súdu („ratione temporis“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993 (nadobudnutie účinnosti zákona o ústavnom súde, ktorý neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti) v rámci posúdenia základnej otázky, či sa vec sťažovateľa prerokovala na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy bez zbytočných prietáhov, je potrebné prihliadnuť aj na deň začatia konania na okresnom súde a dobu, ktorá v konaní uplynula do 15. februára 1993 (III. ÚS 18/00).

Ústavný súd nemohol akceptovať konštatovanie podpredsedu okresného súdu, že podľa neho v konaní nedošlo k zbytočným prietahom, ani skutočnosť, že pod 12-ročné trvanie sporu sa «... „*podpísal*“ *najmä ten fakt, že vec prejednávali a rozhodovali piati sudcovia, čím samozrejme konanie strácalo svoje tempo*».

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Argumentáciu podpredsedu okresného súdu poukazujúceho na časté personálne zmeny obsadenia občianskoprávneho úseku okresného súdu a v tejto súvislosti aj na značné zaťaženie sudcov pri vybavovaní agendy ústavný súd nemohol akceptovať ako okolnosti, ktoré by vylučovali alebo znižovali zodpovednosť súdu za včasné rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil v očakávaní odstránenia svojej právnej neistoty. Tieto okolnosti ústavný súd a rovnako ani Európsky súd pre ľudské práva nezohľadňujú v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných prietáhov.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré na ňom bolo vedené pod sp. zn. V-2-9 C 25/92, došlo

k zbytočným prierahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Keďže ako už bolo uvedené pred vydaním tohto nálezu ústavného súdu bolo vo veci právoplatne rozhodnuté, ústavný súd návrhu sťažovateľa v časti, v ktorej sa domáhal, aby okresnému súdu bolo prikázané vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. V-2-9 C 25/92 konať, nevyhovel.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 50 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý

spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu v právnej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. V-2-9 C 25/92, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci bolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 50 000 Sk, teda v sťažovateľom požadovanej výške, za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť účastníkovi konania, aby úplne alebo čiastočne uhradili inému účastníkovi konania jeho trovy. V danom prípade ústavný súd úspešnému sťažovateľovi úhradu trov konania nepriznal, pretože si ju právny zástupca neuplatnil a trovy konania ani nevyčíslil.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou tohto rozhodnutia“ rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2004